

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Ἡ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρύς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 τραπεζομαγνῶν, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
 εἰκόνων, μετάφρασις Π. Φέριμπου, (συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*:
 ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτσάκη, (συνέχ.)
 — *Emma Ferruggia*: Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτίς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^ν Ὀκτωβρίου τοῦ
 'Ετους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
 ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομη-
 τῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθη-
 σιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔ-
 ρος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
 τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ
 ἀκοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐ-
 παρχίαις ἀνανεοῦντας ἡ νωστὶ ἐγ-
 ραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν
 ἱστορικοῦ, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χαρτοῦ
 καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου
 Γεωργίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν
 ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400
 ἰδίων Ἀθηναϊκῆν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡ-
 μῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

(Συνέχεια.)

Β'

Ο ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΣ

Ὁ Γεώργιος ἐξήγαγε τὸ ὥρολόγιόν του
 καὶ εἶδεν ὅτι μόλις ἦτο ἑνδεκάτη. Βαδί-
 ζων δὲ βήματι βραδεῖ ἵνα καταβῇ εἰς τὴν
 πόλιν, ἔλαβε μικρὸν ὕψωμα γῆς, φραττό-
 μενον ἐκατέρωθεν ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς σπάρ-
 των.

Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο ἐκτεθειμένον εἰς
 τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Καύσων σφοδρός, ἀπορροφώμενος ὑπὸ
 τῶν συνεστραμμένων καὶ ἀπεξηραμένων
 σχοίνων, ἐβόμβει ὡς τὸ στόμα καιομένης
 καμίνου.

Ὁ Γεώργιος ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμ-
 ματος σκέπην τινὰ ἵνα καταφύγῃ. Κατὰ
 τὸ ἄκρον ἀραιὰς συστάδας δένδρων, ἀνε-
 κάλυψε στέγην ἐρυθράν, καὶ ὑπεράνω τῆς
 θύρας εἶδε κλάδον πρίνου, τὸ σύμβολον
 τῶν ἀγροτικῶν καπηλείων.

Κατηνύθη λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος ἐ-
 κείνῳ καὶ κατῴρθωσε μετὰ πολλῆς δυσ-
 χερείας νὰ φθάσῃ εἰς δύσβατόν τινα ὁδόν,
 ἔνθα ἦτο ὠκοδομημένη οἰκία, τῆς ὁποίας
 τὸ πρόσωπον ἦτο ἀρτίως κεκονιαμένον,
 καὶ τὰ παράθυρα νωστὶ βεβαμμένα πρά-
 σινα. Τὸ ἐξέχον μέρος τῆς στέγης ἐκο-
 σμεῖτο διὰ τριῶν σφαιρῶν πυραμοειδῶς
 τεταγμένων καὶ δύο ράβδων τοῦ σφαι-
 ριστηρίου χιαστί. Πέριξ δὲ μεγάλοις
 γράμμασιν ἦτο γεγραμμένον :

Οἶνοι, καφέις, ποτά, γεύματα.

'Επὶ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ἦσαν ἐξωγρα-
 φημένοι δύο ἄνδρες καθήμενοι πρὸ τρα-
 πέζης καὶ συγκρούοντες τὰ ποτήριά των,
 ἔν τινος δὲ βαυκαλίδος ἀνέβρουεν ὀρμητι-
 κῶς ποτὸν ἀφρώδες, ὑπ' αὐτὴν δὲ κιτρί-
 νοις γράμμασιν ἦτο γεγραμμένον :

'Εντετυκτῆριον τῶν φιλησύχων.
Πουρτοῦς κάπηλος.

Ὁπισθεν τοῦ καπηλείου ἐξετείνετο κη-
 πάριον διηρημένον εἰς μικρὰς σκιαδάς.

Ἡ ἐν τῷ μέσῳ δένδρστοιχία ἐχρησί-
 μευεν εἰς τοὺς παίζοντας πατταλίνδα, τὰ
 κοινῶς λεγόμενα τσοῦντζα, καὶ εἰς τὸ ἄ-
 κρον τῆς δένδρστοιχίας ὑπῆρχεν αἰώρα,
 ἡ κοινῶς λεγομένη κούτζα.

'Ενταῦθα συνήρχετο τὸ θέρος κατὰ
 Κυριακὴν ὁ ἐργατικὸς πληθυσμὸς τῆς Νε-
 βίλλης.

Οἱ νέοι ἐχόρευον ὑπὸ τὸν ἦχον ἐνὸς τε-
 τραχόρδου καὶ ἐνὸς χαλκίνου ὀργάνου, καὶ
 ἐκ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων τοῦ δευτέρου
 πατώματος ἤκουετο ἡ βραγχὴ φωνῆ τοῦ
 ὀδηγοῦντος τὸν χορόν, ἀπαγγέλλοντος τὰ
 προστάγματα τῶν σχηματῶν τοῦ τετρα-
 χόρου.

Ὁ κρότος τῶν βαρέων ὑποδημάτων,
 τῶν κροτούντων συμφῶνως πρὸς τὸν χρό-
 νον τῆς μουσικῆς, ἐνέσκηπτεν ὡς βροντὴ
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐν τῷ ἱσογαίῳ κα-
 θημένων καταναλωτῶν.

'Εν διαστήματι ὀλίγων τινῶν ἐτῶν, ὁ
 Πουρτοῦς, προγαστὼρ ἀποπληκτικός, ἀ-
 ποκτηνωθεὶς ὑπὸ τοῦ ποτοῦ, ἀλλὰ χαλι-
 ναγωγούμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς του, με-
 λαγχροίνῃς καὶ ζωηρᾶς καὶ φιλοπόνου,

τοσοῦτον εἶχεν αὐξήσῃ τὴν πελατεῖαν
 τοῦ ἐξοχικοῦ καταστήματός του, ὥστε
 τὰ καφενεῖα τῆς πόλεως παρεπονούντο
 πικρῶς διὰ τὴν χαλάντραν τὴν ὁποίαν ἐ-
 καμνεν εἰς αὐτά. 'Επειδὴ ἦτο ἔξω τῆς ζώ-
 νης τῆς πόλεως δὲν ἐπλήρωνε δημοτικὸν
 φόρον καὶ τούτου ἕνεκα ἐπώλει τὰ φοβερά
 ποτά του εὐθηνότερα τῶν ἀντιπάλων του.

Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὁ κηπὸς του συν-
 ετέλει πολὺ εἰς τὸ νὰ προσελκύῃ καὶ νέ-
 ους ὑψηλῆς περιωπῆς.

'Εν τινι μεγάλῃ πλατείᾳ, παρὰ τὴν οἰ-
 κίαν του, ἱδρυνεν εὐρὺ σκηνώμα, δυνάμενον
 νὰ χωρέσῃ τριακοσίας περίπου ψυχὰς καὶ
 ὑπὸ τὸ σκηνώμα τοῦτο ἐγένετο χορός.

Ἡ εἰσοδος ἦτο μὲν ἐλευθέρα, ἀλλὰ αἱ
 τιμαὶ τῶν καταναλισκομένων ποτῶν καὶ
 λοιπῶν, ἦσαν ἀνώτεροι τῶν συνήθων.

Τοῦ κύρ Πουρτοῦ μόνη φιλοδοξία ἦτο
 ἡ πρόδοσις τοῦ καταστήματός του. Ἡ θέ-
 λησάν μάλιστα καὶ νὰ τὸν ἐκλέξωσθαι δη-
 μοτικὸν σύμβουλον, ἀλλ' ἠρνήθη.

'Εν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶπεν ἀξιο-
 μνημόνευτόν τινα ἀπόκρισιν, ἣν τῷ εἶχεν
 υποβάλλῃ ἡ γυνὴ του βεβαίως :

«Μὲ φθάνει ἐμένα νὰ καταγίνωμαι νὰ
 'ξοδεύω τὸ κρασί μου, δὲν ἔχω καιρὸν ἐγὼ
 νὰ 'ξοδεύω λόγια. 'Εγὼ δὲν θὰ ἐκτεθῶ,
 ἀλλὰ θὰ συντρέξω ὅμως τοὺς φίλους».

'Οπερ καὶ ἐγένετο.

'Ὡστε τὸ καπηλεῖόν του εἶχε καταν-
 τήσῃ τὸν τρόπον τινὰ πρακτορεῖον ψήφων, ὅ-
 που κατ' ἀνάγκην ἐφοῖτα ὁ λαός, οὐχὶ
 βεβαίως δωρεάν, καὶ ἐγένετο καταναλώ-
 σις καὶ λόγων κινδυνωδῶν καὶ ποτῶν
 δεδομένων.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ὁ προγαστὼρ κά-
 πηλος εὗρεσκε καταλληλότερον πρὸς κερ-
 δοσκοπίαν.

Ὁ Γεώργιος ἀπὸ τοῦ ὑψώματος δια-
 κρίνας τὸ καπηλεῖον, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα
 ὡς ἵππος καλὸς ὁσφρανθεὶς τὸ διαυγὲς ὕ-
 δωρ καὶ τὴν τροφὴν τοῦ ἐγγύς σταθμοῦ.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἦτο ἔξω τοῦ καπη-
 λείου, καὶ ὠθήσας τὴν ἀλσόφρακτον θύ-
 ραν εἰσῆλθεν εἰς αὐτό.

'Εν τῇ αἰθούσῃ τοῦ καπηλείου ἐπεκρά-
 τει σκιὰ δροσερά, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ
 νέου, συνειθισμένοι εἰς τὴν ζωηρὰν λάμ-

φιν τῆς ἡμέρας, μετὰ πολλῆς δυσχερείας κατώρθωσαν νὰ διακρίνωσιν ἐν τῷ σκότει.

Ἐν τούτοις μετὰ μίαν στιγμὴν διέκρινε τρεῖς ἄνδρας καθημένους περὶ τράπεζαν, καὶ ἐν τῷ ὑψηλῷ καὶ εὐρυχώρῳ γραφεῖω, ἐφ' οὗ ἦσαν παρατεταγμένοι ἐν τάξει βαυκαλίδες, γυναῖκα ξηρὰν καὶ μελαγχροινὴν, εὐλογοιοκομένην, ἔχουσαν σιαγόνα ὡς καλοπόδιον καὶ μέτωπον κυρτόν, ὅπερ ἐκόσμου ἀφέλειαι ἀκτένιστοι.

Ἐκ τῶν τριῶν ἀνδρῶν οἱ δύο ἔπαιζον δόμινον· τοσοῦτον δὲ ἦσαν ἀπησχολημένοι εἰς τὸ παιγνιδίον τῶν, ὥστε οὐδὲ κἂν ἤκουσαν τὸν Γεώργιον εἰσερχόμενον.

Ὁ τρίτος μόνον ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἵνα ἴδῃ ἐὰν ἡ γυνὴ ἦτο ἐν τῇ θέσει τῆς, ἔπειτα δὲ ἐκπέμπων πυκνὸν καπνὸν ἐκ τῆς καπνοσύριγγός του παρηκολούθησε πάλιν τὴν πορείαν τοῦ παιγνιδίου.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὀλοστρόγγυλος ὡς πιθάριον, ἡ ὡς κοινῶς λέγομεν κοντοφάρδουλος, καὶ αἱ παρειαὶ του ἦσαν τοσοῦτον ἐξωγκωμένοι, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἐφαίνοντο· ἐπὶ δὲ τῆς στιλβούσης ἐπιδερμίδος του οὐδ' ἔχνος κἂν τριχῶν ἐφαίνετο.

Ἐφόρει περισκελίδα τερόχρουν, καὶ καστανόχρουν προστερνιδιον μετὰ χειρίδων.

Οἱ πόδες του ἐκρύπτοντο ἐντὸς συρτῶν σανδαλίων κεντητῶν, τὸ δὲ ἐπ' αὐτῶν παρίστα χαρτία χαρτοπαιγνίου ἐν σχήματι ριπιδίου ἀνοικτοῦ.

Ὁ τερατώδης οὗτος ὄγκος ἦτο ὁ Πουρτοᾶς, ὁ διεθυντὴς τοῦ καταστήματος.

— Σὺ θὰ παίξῃς τώρα, Φλέρη, εἶπεν ὁ Πουρτοᾶς διὰ φωνῆς λεπτῆς καὶ ὀξείας, ἣν μετὰ θαυμασμοῦ θὰ ἤκουέ τις ἐξερχομένην ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου στήθους.

Ὁ Φλέρης, γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Νεβίλλης, ἦτο ἀνὴρ τεσσαράκοντούτης δυσειδέστατος καὶ ἀπεχθέστατος.

Τὰ χεῖλη του συνήθως ἐκάλυπτον ἔλκη κατημαγμένα καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐκόλλα τεμάχια χαρτίου ἵνα μὴ τα προσβάλλῃ ὁ ἀήρ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μικροὶ καὶ ἡ κόρη τῶν ἐκινεῖτο ἀτάκτως, ἡ δὲ κόμη του ἦτο ἀτέχνως κεκομμένη.

Συνήθως ἐνεδύετο κοσμίως φορῶν μέλαν ἐνδυμα, ἀλλὰ τώρα ἦτο κουτσομάντικος, ἀνευ ἐνδύματος καὶ ἀνευ λαιμοδέτου.

Ὁ συμπαίκτης αὐτοῦ ἦτο πεντηκοντούτης περίπου, ἀνὴρ εὐρωστος, ἐρυθρὸς ὡς τὸν ἀστράκον καὶ ὑπόλευκον ἔχων τὴν κόμην.

Μικρὰ ἐνώτια χρυσᾶ ἐκρέμαντο ἀπὸ τοῦ λοβοῦ τῶν ὠτίων του, καὶ δερμάτιναι κνημίδες ἐκάλυπτον τὰς κνήμας του μέχρι τῶν γονάτων.

Ἐφόρει ἐπενδύτην ἀγωγιάτου, κεντητὸν διὰ λευκῆς κλωστῆς ἐπὶ τῶν ὤμων, περὶ τὸν τράχηλον καὶ περὶ τὰ περικάρπια.

Ἐπὶ ἔδρας κειμένης πλησίον του εἶχεν ἀποθέσῃ τὸ κασκέτορ του ἐκ κυανοῦ ἐριούχου καταβιβασζομένων καλυμμάτων τῶν

ὠτίων· μετὰ τοῦτο δὲ ἦτο τὸ κάλυμμα του χειμῶνός τε καὶ θέρους.

Αἱ χεῖρές του εἶχον τὸ αὐτὸ μῆκος καὶ πάχος καὶ ἦσαν κατασκευασμέναι ἵνα καταβάλωσι βούν.

Ἐγέλα βιαίως καὶ αἱ παρειαὶ του ἐγίνοντο ἰόχροοι καὶ ὁ γέλως του ἀπέληγεν εἰς πνιγμόν.

Τὸν ὠνόμαζον μπάρμπα Μαθητὴν.

Ἄρα γε ἦτο τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομά του ἡ ἦτο ἐπωνύμιον, παρατσούκλι, ὅπερ ἐκόλλησαν εἰς αὐτὸν ἕνεκα τοῦ τρόπου μεθ' οὗ συνήθως ἐφέρετο πρὸς τοὺς συναλλασσομένους πρὸς αὐτόν;

Ὁ Γεώργιος, παιδίον ἔτι ὢν, οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ νὰ τον καλῶσι δι' ἄλλου ὀνόματος.

Ἐνεθυμεῖτο ὅτι συχνότατα τὸν ἔβλεπεν ἄλλοτε ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ πατρός του· ἀπερχόμενος δὲ πάντοτε ἔλεγε: «Σύμφωνοι», ὅπερ δηλοῖ ὅτι πλήρης ἀρμονία ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου Καρβαγάν.

Ὁ Μαθητὴς ἦτο ξυλέμπορος καὶ εἶχεν εἰς ἔργον διακοσίους ξυλοτόμους καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀναλαμβάνων τὴν ξύλευσιν τῶν δασῶν ἐργολαβικῶς ἐν δημοσίᾳ ἢ ἐν ἰδιωτικῇ μειοδοσίᾳ.

Ὁ Γεώργιος ἐκάθισεν ἐν τινὶ ἀπομεμακρυσμένη τραπέζῃ.

Σιγὴ ἄκρα ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ, ταρακτομένη μόνον ὑπὸ τοῦ βόμβου τῶν μυιδῶν, αἵτινες ἵπταντο κατὰ σμήνη μαῦρα ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ ξηροῦ κρότου τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης κινουμένων ὀσταρίων τοῦ δομίνου.

Ἐκ διαλειμμάτων ὅμως ὁ Μαθητὴς καὶ ὁ Φλέρης ἐξέβαλλον ἀναφωνήσεις ἀστείας, ὡς ποιοῦσι συνήθως οἱ παίζοντες.

Ἐν ᾧ ὁ Φλέρης ἀνεμίγνυε τὰ δόμινια, ἠκούσθη ἐν τῇ ὀδῷ κρότος ἀμάξης ἰσταμένης πρὸ τῆς θύρας τοῦ καπηλείου.

Πάντες ἀνεκινήθησαν, μάλιστα δὲ ὁ Πουρτοᾶς ἀνηγέρθη ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἔδρας του καὶ ἐποίησε νεῦμα περιεργίας. Ἄλλ' ἡ περιεργία του δὲν παρετάθη πολὺ, διότι ἡ θύρα ἀνοίγεται ὠθουμένη ὑπὸ χειρὸς στιβαρᾶς, καὶ εἰσέρχεται βιαίως νέος τις ὑψηλὸς ἐνδεδυμένος στολὴν κυνηγετικὴν ἐκ βελούδου καστανόχρου καὶ κνημίδας μέχρι τῶν γονάτων.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἐξημμένον.

— Εἶνε ἄνθρωποι, εἶπε μετὰ φωνῆς δυνατῆς καὶ παρατηρῶν περὶ αὐτόν. Τόσον καλλίτερα! Ποῦ εἰσαι μπάρμπα Πουρτοᾶ, πῇ γαίνε ἔξω 'στὸ ἀμάξι καὶ θὰ εὔρης ἕνα ζῶον, τὸ ὁποῖον εἶνε 'δικό σου καὶ τὸ ὁποῖον κάμνεις πολὺ κακὰ νὰ ἀφίνης νὰ περιπλανᾶται εἰς τὰ δάση μας... Διὰ τελευταίαν φορὰν σοῦ τὸ φέρνω σήμερα... Ἀλλὰ ἂν το συλλάβω πάλιν, μὰ τὸ ἔναις εἶνε ὁ Θεὸς θὰ το κοφομεσιᾶσω! καὶ τοῦ το εἶπα καὶ τοῦ ἴδιου...

— Πῶς, κύριε κόμη;... Πῶς! ἕνα ζῶο 'δικό μου εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ κάπηλος ἔκθαμβος καὶ ἐκβάλλων τὸ κασκέτορ του μετὰ σεβασμοῦ... Ἐνα ζῶο; καὶ τοῦ το εἶπατε;...

— Αἱ! πῇ γαίνε 'στὴν ἀμαξάν καὶ θὰ

τὸ ἴδῃς καὶ θὰ καταλάβῃς τί τρέχει, εἶπεν ὁ νέος ἀδελμονῶν.

Ὁ Φλέρης δι' ἐνὸς ἁλματος ἦτο ἤδη ἔξω τοῦ καπηλείου.

Τὸ σκωπτικὸν πρόσωπόν του ἐφαιδρύνθη, οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροδόλησαν ἐκ χαιρεκακίας, τὸ στόμα του διεσπάλη μετὰ καγχασμοῦ, καὶ ἐφάνησαν οἱ κατὰ μαυροὶ ὀδόντες του, κατὰ μαυροὶ ὡς μοσχοκάρφια, καὶ κροτῶν τὰς χεῖρας ἀνεφώνησεν:

— Αἰαῖαι! Ὁ Τρεχανέμης! δεμένος χειροπόδαρα, 'σὰν τὸ τραγὶ πού το πηγαίνουν 'στὸ πανηγύρι!

Γρουλλισμὸς λύκου συλληφέντος ἐν τῇ παγίδι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἀμάξης, καὶ ἀνθρωπὸς τις προσεπάθει νὰ ἀνορθωθῇ ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων καὶ τῶν γονάτων του, δεδεμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν διὰ μαντηλίου μεταξίνου κοκκίνου καὶ καστανόχρου, φορῶν ἐπενδύτην ἐπερραμμένον, περισκελίδα μετὰ δέρματος κατὰ τοὺς πόδας καὶ σανδάλια ἀγωγιάτου· εἶχε τὸ πρόσωπον ἰσχυρόν, τὸ στόμα ἀπαίσιον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λοξοὺς καὶ τὴν κόμην ὑπόψαρον.

— Θέλεις νὰ καταβῇς, γέρο κατεργάρη! εἶπεν ὁ νέος κόμης, καὶ ἀνυψῶν διὰ τῆς ἄκρας χειρὸς τὸν δέσμιον ὡς δέμα ἐλαφρόν, ἐβάδισε δύο βήματα καὶ τον ἀπέθηκεν ὠρούμενον, ἐπὶ τινος τραπέζης.

— Μωρὲ δύναμι πού σου τὴν ἔχει! ἀνεφώνησεν ὁ μπάρμπα Μαθητὴς θαυμάζων.

— Ἀλλὰ καὶ τί κακὴν χρῆσιν τῆς δυνάμεώς του κάμνει! εἶπε σοδερῶς ὁ Φλέρης. Πουρτοᾶ, ἔλα πάρε τὸ ψαλίδι τῆς γυναικός σου καὶ κόψε τὰ δεσμά του... ὦ! κύριε Ροβέρτε, ὑπέλαβε μετὰ γλυκύτητος, εἶνε πράγματα αὐτά; ἄνθρωπος τῆς θέσεώς σας νὰ μεταχειρίζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕνα ταλαίπωρον!

Ὁ Πουρτοᾶς διὰ τῶν χονδρῶν χειρῶν του εἶχεν ἤδη λύσῃ τὸν Τρεχανέμην, ὅστις αἰσθανόμενος ἐαυτὸν ἐλευθερον ἠνωρθώθη, ἔτριψε τοὺς ὤμους του καὶ παρατηρήσας ποτῆριον πλήρες ἀπομείναν ἐπὶ τραπέζιου, τὸ ἔπιεν ἀμυστί...

— Μωρὲ δῖψα, πού σου τὴν εἶχεν ὁ ἀφιλότιμος! εἶπεν ὁ Μαθητὴς. Μὰ τί ἔκαμε λοιπὸν αὐτός, κύριε κόμη;

— Ἔστησε παγίδας εἰς τὸ δάσος μου, δεκάκις ἐν διαστήματι ἐνὸς μηνός... Καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τον συλλάβουν... Ἐγὼ ὅμως ἤμην πεπεισμένος ὅτι αὐτὸς εἶνε καὶ ὄχι ἄλλος... Σήμερον λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐγύρισεν ὁ δασοφύλαξ ἔκαμα ἐγὼ ἕνα γῦρον καὶ τον ἐπρόφθασα, ἐν ᾧ ἐκάρφωνε τοὺς πασσάλους του. Ἰδοὺ καὶ τὸ δαῖγμα.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν κύλινδρον σύρματος ὀρειχαλκίνου, καὶ ρίψας αὐτὸ κατὰ πρόσωπον τοῦ λαθροθήρα, ὅστις ἴστατο ὠχρὸς καὶ ἀναυδός, εἶπε:

— Νᾶ, ἀχρεῖτε, νὰ τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης σου... Ἀλλ' ὅμως ἤκουσες τί σε εἶπαν;... Δὲν ἔχει πλέον καταγγελίαν... Σὲ ἐνάγουν εἰς τὸ δικαστήριον, σὲ φυλακίζουν ὁκτὼ ἡμέρας, καὶ σε τρέφουν πολὺ καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι σου, τρῶς καὶ πίνεις καὶ ἄς τὰ κλαίῃ πού τάχει!...

Ἡ κόρη σου εἶνε ἀνγκασμένη νὰ σου στέλλῃ τὸν καπνὸν... Καὶ τί εἶχες τί ἔχασες... Σήμερα σὲ συνέλαβαν πάλιν. Ἐ; πῶς σου ἐφάνη, σοῦ ἄρесе ὅταν σε εἶχα δεμένον ὀπισθὰ γκωνα εἰς τὸ δένδρον τρεῖς ὥρες;... Πῶς σου ἐφάνη αὕτῃ ἡ τιμωρία;... Νὰ εἰσεύρης ὅτι εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ὅπου σε συγχωρῶ... Ἀλλὰ ἂν ξαναπέσης 'στὰ χέρια μου!...

Τὸ ἡλιοκαὲς πρόσωπον τοῦ Τρεχανέμη κατερυτιδῶθη, καὶ αἱ ρυτίδες ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τοῦ δέρματός του ὡς κύματα ἐλαφρὰ θαλάσσης θωπευομένης ὑπὸ ἐλάφρου ἀνέμου. Δὲν ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλὰ ἐσύριξε σκωπτικῶς, καὶ τὸν σκωπτικὸν τοῦτον συριγμὸν ἀκούσας ὁ νέος ἔγινε κατακόκκινος.

— Ἀ! κάθαρμα!... εἶπε, καὶ ὕψωσε τὴν στιβαρὰν χεῖρά του, ἀλλ' ὁ Φλέρης τὸν ἐκράτησε, δεικνύων διὰ νεύματος τὸν Γεώργιον, καθήμενον ἐν τινι σκοτεινῇ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης.

— Κύριε Ροδέρτε... σὰς παρκακλῶ... ἐμπρὸς εἰς ξένον ἄνθρωπον... Αἱ, καὶ σεῖς, μὴ τὸν συνερίζετε... Πταίει ὁ ἄθλιος... Τὸ φέρισμόν του εἶνε ἀξιοκατάκριτον, δὲν το ἀρνούμαι. Ἀλλὰ καὶ σεῖς πάλιν ὅπως φέρεσθε, ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, εἶνε αὐτοδικία, εἶνε καταπάτησις τῆς ἀτομικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐλευθερίας... Ὑπάρχει ἐξουσία, ἡ ὁποία εἶνε ἀρμοδία... Πρέπει νὰ εἰσεύρετε ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν σὰς ὀμιλεῖ ὁ γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου... ἀλλὰ ἄπλοῦς πολίτης, ιδιώτης, ὁ ὁποῖος, ὡς εἰσεύρετε πολὺ καλὰ, εἶνε σφόδρα ἀφωσιωμένος εἰς ὑμᾶς καὶ λυπεῖται διὰ τὴν βίαν, τὴν ὁποίαν μετέρχεσθε, πρᾶγμα ἀνάρμοστον εἰς τὸν χαρακτῆρά σας καὶ ἐπιβλαβές...

— Αὐτὸ εἶνε 'δικός μου λογαριασμός, κύριε Φλέρη, εἶπεν ὁ νέος διακόπτων αὐτὸν μετὰ ὑπεροψίας. Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν διαφύλαξιν τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν περὶ παντὸς ἄλλου φροντίζουν, τὸ εἰσεύρετε πολὺ καλὰ, κύριε Φλέρη... Ἐχὼ πρὸς ὑμᾶς μεγίστην ὑπόληψιν, κύριε Φλέρη, ἀλλὰ σὰς παρκακλῶ νὰ μὴ ἀναμιγνύεσθε εἰς τὰς ὑποθέσεις μου.

— Κάμε γὰρ δάχρου καλωσύνην! ἐπιθύρῃσεν ὁ κύριος Φλέρης κατανεύων τὴν κεφαλὴν τεταπεινωμένος ἄμα καὶ περίλυπος.

— Καὶ θὰ φύγετε, κύριε Ροδέρτε, χωρὶς νὰ πάρετε κατὶ τι; ἀνεφώνησεν ὁ Πουρτοῦ μεθ' ὑπερβαλλούσης περιποιήσεως... Τί ἀγαπᾶτε νὰ σὰς προσφέρω;...

— Τίποτε, σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ νέος ἀναζητῶν ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ὑπενδύτου του.

Καὶ ρίψας νόμισμα τι ἐπὶ τῆς τραπέζης προσέθηκε:

— Νὰ, διὰ τὸν ὑπηρετὴν τοῦ σταύλου ὁ ὁποῖός μου ἐπρόσεχε τὸν ἵππον μου.

Καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ εἴπῃ ἄλλον λόγον καὶ χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ. Ἀναβὰς δὲ εἰς τὴν ἀμαξίαν του ἀπῆλθε καλπαζόντων τῶν ἵππων.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGODEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Παρήλθε μικρὸν χρονικὸν διάστημα μέχρις οὗ φέρωσι τὸν φυλακισμένον, διότι ἐδέησε νὰ τὸν ἀφυπνίσωσι μετὰ πολλοῦ κόπου. Εἰσῆλθεν οὗτος τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὀκλαζὼν ὡς ἄνθρωπος ἡμικοιμώμενος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα—τὸ ἐταστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα, δι' οὗ ἐγίνωσκε ν' ἀναγινώσκῃ ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας τῶν δυστροπῶν κακούργων—ἀλλ' ὁ φυλακισμένος ἀντίκρουσε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, τὸ βλέμμα τοῦτο. Ἡ φυσιογνωμία του ἐτήρησεν ἀπαθῆ ἔκφρασιν. Ἐδῆλωσεν ἐν τούτοις σημεῖα προφνοῦς ἀνυπομονησίας ὅταν εἶδεν ὅτι πρόκειται νὰ τὸν ἀνακρίνωσιν ἐκ νέου.

Καθ' ὃν καιρὸν προσήλου τὸ βλέμμα ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας καὶ περιεσκόπει διὰ τοῦ ἰδιαζόντος αὐτῷ τρόπου τὸ ἐξωτερικόν του, τὴν στάσιν του, τὰς πτυχὰς καὶ τὸ κόψιμον τῶν ἐνδυμάτων του, τὸ σχῆμα τῶν χειρῶν του, τὴν χροιάν τοῦ δέρματός του, καὶ ἐν γένει τὰς μυριάς ἐκεῖνας λεπτομερείας, αἵτινες διαφύγουσι τὸ ὄμμα ἐπιπολαίου παρατηρητοῦ, ἀλλ' αἵτινες ἐξηγοῦσι τὸ πᾶν εἰς τὸν γνωρίζοντα νὰ διδῇ σημασίαν καὶ ἔννοιαν εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς φύσεως καὶ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως:

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶνε ὁ κύριος αὐτουργός, ἐσκέπτετο. Δὲν ἔχει τις λόγους νὰ φονεύσῃ γυναικα ἀνήκουσαν εἰς τὴν καλὴν τάξιν καὶ νὰ καθηλώσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς δάμαν πίκας, ὅταν οὗτος ἔχει χεῖρας χειρῶνακτος, πόδας ἀγρότου καὶ ὤμους ἀχθοφόρου. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε πληρωμένος ἀπὸ τὸν δολοφόνον, τὸν γνωρίζει καὶ ἐκὼν ἄκων θὰ μοι τὸν παραδώσῃ. Ὅσον διὰ τὴν δυσκολίαν τοῦ νὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ ὀμιλήσῃ, αὐτὸ εἶνε παιδαριῶδες. Τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὸ ν' ἀρχίσω καλῶς τὴν πρώτην ἀνάκρισιν.

Εἶτα, προσποιούμενος ὅτι λαμβάνει σημειώσεις ἐπὶ τινος σημειωματαρίου, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς κάτω νεύων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐγνώριζες τί ἦτο μέσα εἰς τὸ κιβώτιον, δὲν εἶν' ἔτσι, παιδί μου; ἠρώτησεν αἰφνης μετὰ φωνῆς ἡρέμου.

Ἦλπιζεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος, προσβαλλόμενος οὕτως ἐξ ἀπίνης, θ' ἀπῆντα. Ἐν τούτοις οὐδόλως ἀπεθαρρύνθη ὅτε εἶδεν, ὅτι ὁ νέος οὗτος δὲν ἐφαίνετο ἀκούσας τὴν ἐρώτησιν, ἣν οὗτος τῷ ἀπηύθυνε.

— Πολὺ καλὰ, ἐπανελάβεν. Ἡ τακτικὴ σου εἶνε ἡ σιωπῇ. Ἡ τακτικὴ αὕτη ἔχει τὸ πλεονέκτημά της, φίλε μου,

ἀλλὰ μὰς εἶνε γνωστὴ, καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ παραιτηθῇς αὐτῆς ἀμέσως. Βεβαίως δὲν θὰ ἐπιμείνης πλέον εἰς αὐτὴν, ἀφοῦ μείνης τρεῖς μῆνας εἰς ἀπομεμονωμένην εἰρηκτὴν. Ἀλλῶς τε ἔχεις μέγα συμφέρον νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡ πεποιθήσίς μου εἶνε, ὅτι δὲν εἶσαι ἔνοχος. Βλέπεις ὅτι μαζὺ σου φέρομαι εἰλικρινῶς. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν δὲν ἔπαιζες ἢ δευτερεύον πρόσωπον, καὶ ἂν μὰς ὑποδείξῃς ἐκείνον ὅστις σὲ ἐφόρτωσε μετὰ τὸ κιβώτιον αὐτό, ἡ ἀθωότης σου θ' ἀναγνωρισθῇ ἀμέσως. Ἴσως μάλιστα ἀναλάβω ἐγὼ τότε τὴν εὐθύνην νὰ σὲ ἀφήσω ἀμέσως ἐλεύθερον.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινεν ἀπαθὴς ὡς βράχος εἰς τοὺς κολακευτικὰς τούτους λόγους. Ἐν τούτοις ἀπῆντησε δι' ἔκφραστικῆς παντομίμας, ἔφερε δηλαδὴ τὰς χεῖρας εἰς τὸ στόμα καὶ τὸ οὖς αὐτοῦ.

— Θέλεις νὰ εἴπῃς, ὅτι εἶσαι κωφάλαλος; ἐπανελάβεν ὁ ἀνακρίνων. Λοιπὸν θὰ τὸ ἴδωμεν αὐτό. Ἐγὼ ἐσπούδασα ὅλας τὰς γλώσσας, ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν κωφάλαλιν.

Ὁ πεπειραμένος ὑπάλληλος δὲν ἔκαυχετο ποσῶς. Δι' ἐνδεχομένην περίστασιν, οἷα σήμερον παρουσιάζετο, εἶχε σπουδάσει τὴν μέθοδον τοῦ ἀββᾶ Δελεπῆ καὶ ἐγνώριζε νὰ ἐκφράζῃ διὰ τῶν χειρῶν ιδέας τινάς.

Ἦρχισε λοιπὸν ὀμιλίαν διὰ χειρονομιῶν, ἣν ἐξέφρασε λίαν βραδέως, καὶ εἰς τρόπον ὥστε, θὰ ἐννόει καὶ ὁ ἥττον ἡσκημένος κωφάλαλος. Ὁ ἄνθρωπος ἡκολούθησε τὰς χειρονομίας ταύτας μετὰ προδήλου προσοχῆς, καὶ ἔκφρασις πείσματος ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡγανάκει σφοδρὰ, διότι δὲν ἐννόει, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι πράγματι δὲν ἐννόει.

— ὦ! ὦ! ἐσκέφθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, εἶνε ἰσχυρώτερος ἀφ' ὅ,τι τὸν ἐνόμιζον, δὲν ἐννοεῖ ὅμως, ὅτι διὰ τῆς τακτικῆς ταύτης καταδικάζεται μόνος του. Δὲν ἡκούσθη ποτὲ κωφάλαλος εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν νὰ μὴ ἐννοῇ τὴν γλώσσαν τῶν σημείων. Ἀναμφιβόλως, ὁ κακούργος εἶνε κωφὸς ὅσον ἐγὼ. Θὰ ἐπιχειρήσω τελευταίαν ἀπόπειραν, καὶ κατόπιν θὰ μεταδῶμεν εἰς ἄλλας δοκιμὰς...

Καὶ λαβὼν μέγα φύλλον χάρτου ἔγραψε ταχέως τὰ ἐξῆς, ἅτινα ἔθεσεν ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ φυλακισμένου:

«Ἐξαρτᾶται ἀκόμη ἀπὸ σὲ ν' ἀποφύγῃς τὴν λαίμητόμον. Ἐὰν ὅμως ἐπιμείνης νὰ σιωπᾷς, θὰ καταδικασθῇς εἰς θάνατον καὶ θὰ κατατομηθῇς, σὲ διαβεβαιῶ δὲ περὶ τούτου ἐγὼ, ὅστις εἶμαι εἰδημῶν, διότι ἀπέστειλον ἄλλοτε εἰς τὴν Ροκέταν δέκα ἐπτά ἄτομα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν καὶ τόσον, ὅπως σὺ ἐνοχοποιήμενα».

Ὁ δυστυχὴς ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς γραφῆς, ἐμόρφασεν ὡς ἄγριος τῆς Αὐστραλίας, ὃν θέλουν νὰ ἐξαναγκάσουν ν' ἀναγνώσῃ χάρτην τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, καὶ κινῶν λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν, ἀπώθησε τὸν χάρτην.

1. Ὁ ἀββᾶς Δελεπῆ εἶνε ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἀλφαβήτου, δι' οὗ συνεννοῦνται οἱ κωφάλαλοι, καὶ τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς σημεῖα διὰ χειρονομιῶν ἐκδηλούμενα.